

Červen 2018

Vesmír je ves míru žijící ve smíru

Jaroslav Dušek

Budiž lyceum!

Snad nikoho z nás nemohla na konci dubna minout ta radostná zpráva o tom, že několikaleté úsilí přineslo své ovoce a MŠMT schválilo naši žádost o založení waldorfského lycea v Českých Budějovicích. Člověk by si řekl, že si tedy konečně můžeme oddechnout. Ale v tomto případě je opak pravdou. Nyní se musíme zhluboka nadechnout a napnout všechny své síly k tomu, aby již v září mohli první žáci zasednout do lavic prvního waldorfského lycea v Jihočeském kraji. V této souvislosti mnohé jistě napadá plno otázek: Kde lyceum bude? Kdo tam bude učit? Co se tam bu-

de učit? Není to moc narychlo? Pokusím se tedy na ně alespoň částečně odpovědět. Jelikož snaha o založení lycea probíhala několik let, tak společně s ní probíhaly i přípravy na jeho realizaci. Díky tomu se brzy po souhlasném stanovisku z ministerstva podařilo dát dohromady kompletní učitelské kolegium, které intenzivně pracuje na přípravě školního vzdělávacího programu pro lyceum a také realizuje přijímací řízení pro uchazeče, které má úspěšně za sebou už dvě kola. Co se týče prostor, kde se škola bude fyzicky nacházet, probíhá jednání na několika místech, ale tato otázka je stále ještě otevřená. Takže pokud by kdokoli z vás věděl o nějakém

místě, kde by byly vhodné prostory pro realizaci lycea, tak neváhejte kontaktovat kohokoliv z vedení školy. Ať už se místo najde kdekoli, v září bude vše připravené na slavnostní přivítání žáků historicky prvního ročníku waldorfského lycea v Českých Budějovicích, na což se všichni moc těšíme!

Ačkoliv se na snaze o založení lycea podílelo mnoho lidí, největší dík určitě patří Kateřině Kozlové, která byla a je tím největším tahounem, který se nikdy nevzdal a přes veškeré překážky vytrval na cestě za naším společným cílem. Především díky její neuchtající houževnatosti nás v září tohoto roku čeká další důležitý milník v historii naší školy. Díky, Katko!

Irena Štrausová

Zahradní slavnost

Krásné slunečné počasí vytvořilo ideální kulisu pro waldorfskou zahradní slavnost. Šarmantní dámy v kloboucích a elegantní pánové s květinou v klopě se sešli v příjemném prostředí zahrady u Vodárenské věže. Rozmanitost nabídky občerstvení byla tak veliká, že všem bylo jistě líto, že nemohli ochutnat od každého alespoň malý kousek. Dřevěný altánek na kraji zahrady se stal středobodem kul-

turního dění. Během celého odpoledne se zde vystřídalo mnoho různých hudebních nástrojů, které pod rukama žáků přímo oživaly. Kromě hudební produkce v altánku se na přilehlém trávníku odehrála i krátká umělecká představení některých tříd. V celém areálu pak byly pro děti připraveny všemožné

atrakce jako například lanový park či obří Člověče nezlob se! Možnost zúčastnit se komentované prohlídky vodárenské věže využili nejen dospělí, ale i mnohé děti, které se tak mohly dozvědět něco z historie hospodaření s vodou v Českých Budějovicích. Z piknikových dek rozprostřených

Foto 6x: paní Khápková

zahradní slavnosti. Samozřejmě, že největší zásluhu na vydařeném nedělním odpoledni mají hlavní organizátoři a jim patří velký dík. Ale bez všech účastníků by tato akce neměla ten půvab, jaký měla. Takže DÍKY NÁM VŠEM, že jsme si to udělali tak hezké a doufejme, že další příležitost k příjemnému setkání se brzy zase naskytne.

Irena Štrausová

Finská inspirace

Dostal se mi do ruky článek o finském školství, které je, jak jsem se dozvěděla, jedno z nejlepších na světě. Zaujalo mě při čtení, jak se některé finské zásady podobají těm waldorfským.

Tak například ve finských školách se neznámkuje, děti mají krátký vyučovací den, učí se děláním a dbá se na individualitu žáků – doslova uvádějí, že některé dítě se naučí číst až ve třetí třídě a je to také v pořádku. Děti jdou do školy až v sedmi letech, na školu se připravují až poslední rok před školou, první cizí jazyk se začínají učit již v mateřské škole, do té doby si jen hrají – co nejvíce venku. Do devíti let tráví děti ve škole jen málo času, cca 3–5 vyučovacích hodin, a téměř nedostávají domácí úkoly. Vše co potřebují, se naučí ve škole. Žáky ve škole nepřetěžují a oni jsou pak schopni skvělých výkonů ve starším školním věku, kdy jsou zralejší. Finové mají jen málo denního světla, proto se snaží na maximum využívat pobyt

venku. Učitel je žákům partnerem, všichni se snaží aby děti nemlčely, byly více otevřené. Dbá se na výuku cizích jazyků.

A věci, které mají ve Finsku jinak:

- Je privilegiem mít učitele v rodině.
- Učitelé jsou výborně finančně ohodnoceni.
- Probíhá vzdělávání učitelů jak učit.
- Malé počty dětí ve třídách.
- Plán vzdělávací koncepce byl přijat a platí až do roku 2030 a všichni politici, jakkoli se mění, do tohoto plánu nezasahují.
- Nejsou dobré a špatné školy – všechny státní školy jsou stejně dobré a řídí se stejnými pravidly, takže rodiče prostě dají dítě do spádové školy a nemusí vozit do jiné lepší na druhém konci města.
- S dětmi se hovoří o povolání – od začátku školy se dětem říká, že vývoj společnosti spěje k tomu, že většina prací bude automatizovaná a nebude proto potřeba takového počtu zaměstnaných lidí, jako je tomu dnes. Vzniká tedy potřeba se profesně zaměřit na povolání nebo práce, které zautomatizovat ani za 15 let pravděpodobně snadno nepů-

jdou – tedy např. servisní práce, služby. Děti toto velice dobře chápou.

- Protože je tak krátký školní den, školy nabízejí velké množství kroužků, aby se děti zabavily a neseseděly celý den u TV nebo počítače.
- Velký důraz je kladen na výuku cizích jazyků mimo jiné také tím, že v televizi jsou některé pořady nedabované. Proto jsou děti jako diváci těmto řečem vystaveny od útlého věku – španělštině, němčině a hlavně angličtině. Protože jsou málo lidnatá země, je pro ně výuka cizích jazyků nutností.
- Finské školy neřeší, jak dobře jejich žáci zvládají standardizované testy, ale jak dobře jsou připraveni pro život.

Po přečtení článku jsem byla ráda, že naše děti mohou chodit na waldorfskou školu, některé funkční principy z finského školství tak již zažívají a učí se podle nich a myslím si, že díky tomu všemu budou také dobře připraveny pro život.

Jana Holubová

Zdroj: Finský zázrak, Veronika Bednářová – Sonda. Reflex 5/2018, str. 36-39

po celé zahra-

spokojenost a pohoda, což byli hlavní jmenovatelé celé waldorfské

Den dětí v družině

V pátek 1. června jsme si s dětmi z první a třetí třídy užili svátek všech dětí. Lesní skřítkci a víly pro

Foto 2x: Dana Marková

nás nachystali dobrodružnou cestu lesem. Děti musely sledovat trasu vyznačenou fáborcky a na určených místech hledat schované dopisy s úkoly, které měly splnit. Bylo nutně například zdolat prudký kopec, provést kamaráda se zavázanýma očima cestou plnou překážek, společně se svázanýma nohama projít daný úsek nebo se šíškou trefit do vyznačeného cíle a ještě mnoho dalších zajímavých úkolů. Cestou si všichni mohli pochutnat na sladkých borůvkách. Na konci na nás čekali dva skřítkci a ví-

la, u kterých si děti našly svoji odměnu. Všichni jsme měli radost z povedeného odpoledne. Pro nás paní vychovatelky byly největší odměnou veselá ohničky v očích všech dětí.

Dana Marková
vychovatelka školní družiny

Měsíční slavnost očima čtvrtáku

Na měsíční slavnosti ve středu vystupovala 1. třída, 4. třída a 7. třída. Nejdříve vystupovala 1. třída, která předvedla pohádku o Červené Karkulce. 4. třída předvedla eurytmické vystoupení a básničku o ježkovi a koloběžce, o gorile, o tulení škoře, vandrovala blecha a proměny. Poté vystupovala 7. třída, která předvedla anglickou scénku o staré babičce, vtipnou scénku o zrcadle po babičce a dvě krásné písničky. Všechny vystoupení se mi moc líbily, ale nejvíce se mi líbilo vystoupení o zrcadle po babičce. Tato měsíční slavnost byla velmi povedená od všech tříd, co na ní vystupovaly.

Jakub Kouba

Měsíční slavnost je věc, která se děje jednou za měsíc. Sejde se celá škola a někdo navíc, aby se podívali na vystoupení ostatních tříd. Nikdy nevystupuje celá škola najednou. Učitelé mají nějaký systém v tom, která třída bude kdy vystupovat. Když se všichni sejdou, někdo začne zvonit na gong a začne uvádět, kdo s čím vystoupí. Třídy se střídají od nejnižší po nejvyšší třídu. Vystupuje se ve všem

možném: ve zpěvu, v matematice, češtině, eurytmii, hrají se divadla, recitují básně apod. Na konci se všichni rozejdou do svých tříd.

Jáchym Jaroš

Měsíční slavnost je to, že každý měsíc nějaké třídy (a každý měsíc jiné) předvedou vystoupení. Například: vystoupení z eurytmie (to je něco jako balet), zazpívají písničku anglicky, česky nebo německy a nebo třeba ve staré norštině nebo v nějakém neznámém jazyku. Také můžou předvést nějaké krátké divadélko. Třídy většinou dělají něco, o čem se zrovna učí. Ale u písniček to tak nebývá. Měsíční slavnost mám moc rád. Vidím, jak se ostatní třídy učí. A to se mi líbí.

Jan Kouba

Měsíční slavnost je slavnost, která se odehrává jednou za měsíc. Odehrává se to ve waldorfské škole. Vystupují tam třídy s písničkama, různýma scénkama, říkankama v různých jazycích a s dalšími zajímavými věcmi. Chodí se na ní koukat děti a rodiče. To, co třídy předvádí, se děti naučily při hodinách. Rodiče se tak dozvědí, co jejich děti na hodinách dělají. Je to velmi pěkná slavnost a myslím, že na ni jít je hezké a zažijete nový zážitek.

Amelie Āoupalová

Měsíční slavnost je o tom, že se sejdou všechny třídy. Vždy tři nebo čtyři třídy předvádějí něco, co se naučily. Ostatní se koukají. Na měsíční slavnosti 24. 5. vystupovala 1., 4. a 7. třída. První třída předvá-

Foto 2x: Dana Hanzliková Vašková

děla hru o Červené Karkulce. Měli krásné kulisy a krásně hráli. Měli by dostat velikou pochvalu. Dále vystupovala 4. třída, což jsme my. Předváděli jsme eurytmii (Co je to eurytmie? Eurytmie je, že se učíme ovládat tělo. Cvičíme ho a děláme různé vystoupení. Učíme se i písmena neboli abecedu a tu už umíme celou.) a pak básničky. Celkem se nám to povedlo. Pak vystupovala 7. třída s dvěma scénkami a dvěma písňema. Obě dvě písňe byly lidové a byly opravdu povedené. Scénky byly o babičce, která se ptala ducha, kdy umře, scénka byla anglicky. Druhá scénka byla česky a byla o tom, že jeden chlap si chtěl vyčistit zuby. U zrcadla se najednou lekl svého odrazu a zavolal policii (pozn. redakce 7. třída probírá ve fyzice zrcadla). Ta mu poradila, ať si vezme nůž na obranu. „Ale on je taky ozbrojen nožem!“ řekl muž a na to mu policie odpověděla: „Tak si vemte pistoli.“ Muž řekl: „Tak dobře, ale on má taky pistoli.“ „Tak vystřelte“, řekl policista. Muž vystřelil a pak se zděsil: „Néé, moje zrcadlo po babičce!“ (pláč). Bylo to dobré – i jsem se zasmála!

Johanka Štěpánová

24. duben

Jsem skaut. Na skautingu mě baví, že se tam učíme být dobrými lidmi, že na schůzkách sportujeme a hrajeme zábavné hry. Učíme se zdravovědu, to je hodně důležité. V přírodě, na výpravách a na táboře, zažíváme spoustu dobrodružství. Chodím do skautu i kvůli lidem z oddílu, mám je rád.

24. dubna, na svátek sv. Jiří, jsem přišel do školy ve skautském kroji. Sv. Jiří je náš patron a 24. duben je hodně významný skautský svátek. Sv. Jiří byl rytíř, který podle legendy zabil zlého jedovatého draka. Jiří byl velice statečný a hodný a bojoval proti zlu. My skauti se snažíme být jako on.

Kiwi (Matouš Jírovec)

Škola v přírodě

Druhá a čtvrtá třída se ve dnech 28. května až 1. června společně zúčastnily vícedenního pobytu na statku Výštice. Něco z jejich největších zážitků si můžete přečíst v následující básni:

*Jeli jsme sem autobusem,
čtvrťáci to dali klusem,
bylo to tu hezký.*

*Jezdili jsme na koních,
chodili jsme za nimi,
viděli jsme kus
těhle krásné krajiny.*

*Bydlí tady hezký pejsek,
jmenuje se Čiki,
bydlí tady celý život
a žere i knedlíky.*

*Marcel to je kuchař skvělý,
vaří nám tu rád,
sníme vždycky oběd celý,
chceme PRIDÁVAT.*

*Iva, to je hospodyně,
zvírátko má na starost,
zajímavé povídání
nám udělalo radost.*

*Když jsme se tu koupali,
tak jsme se tu nasmáli.
Ohýnek, ohýnek,
svítí jako kamínek.*

*Šli jsme stezku odvahy
a tiskli palec na listinu.
Trochu jsme se báli
a těšili se na hostinu.*

*Pruhovaní námořníci
vydali se na výlet,
sotva vyšli, hned zjistili,
že nemají čas kvílet.*

Foto 3x: Radka Konířová

*Viděli jsme mrňata
a byla to prasata.
Viděli jsme prasata
a někdo z nich měl strach,
jiní ale radost měli
a volali „ÁÁÁCH“.*

*Studánková víla
spokojená byla
malovaným kamínkem
děti odměnila.*

*Monika nám připravila skřítků plně
hrsti*

*šli jsme a zažili jsme
velikánské štěstí.*

*Ušili jsme pěkné skřítky,
dalo nám to práci,
a teď když je všichni máme,
jsou nám na legraci.*

*Hráli jsme na flétničky,
zpívali jsme písničky.*

Eurytmická družba

Po loňské, průkopnické, návštěvě našich sedmáků v Písku, nás letos čekala odvěta. Tentokrát hostoval Písek u nás.

Hosté si nejdříve ozkoušeli sál domácích s poněkud tvrdším povrchem (na rozdíl od sálu v Písku tu neměli ustláno na koberečku) a pak už je čekalo domácí nakynuté, navařené i naložené pohoštění připravené samotnými sedmáky. Jakmile byly chutě uspokojeny, tekutiny doplněny a lahůdky jakž takž stráveny, vydali se účastníci těžkým krokem na bojiště.

První se „míče“ chopili domácí a byla to od začátku řež – dřevo na

dřevo na souši i na moři, včetně nablýskaných měděných hůlek oslňujících zraky diváků až po okouzující vystoupení mažorettek s hedvábnými šátky.

Hosté se však nenechali zastrašit a s trhákem „We are the champions“ vtrhli na domácí lino a pak už jen měď lítala vzduchem až do závěru, v němž si naše srdce urvali srdceryvnou baladou podávanou i s přílohou zpěvu a smrtných křečí.

Po vystoupení jsme se navzájem poplácali po zádech, shodli se, že tohle byl jasnej přátelák a vydali se to zapít do města.

Ale než došlo na přípitek ve vytoženém KFC, v očích mnohých

hostů největší to Budějovické chloubě, museli nejen oni, ale i domácí ještě naposledy zabojovat a urvat si něco pro sebe z Budějovické historie v zálučné bojovce.

Naštěstí nikdo nešlápl (nebo si toho alespoň nevšimnul) na bludný kámen, a tak jsme se překvapivě všichni sešli a chlubili se nevšedními zážitky nejen při počítání zvonů na Černé věži.

K vlaku jsme naše hosty rádi doprovodili a shodli se, že tato tradice nám svědčí.

A tak za rok na shledanou v Písku!

Adam Kamenský

Sherlock Homeless Holmes zasahuje...

Sedmáci se v rámci volného psaní vžili do jedné z postav čítanek, kterou právě dočetli (Sherlock Holmes and the Blue Diamond) a vyprávěli příběh z perspektivy dané „postavy“ (proč jsou zde uvozovky, brzy pochopíte). Nejvíce k nám promlouvala oblíbená hlavní hrdinka, husa. Svůj příběh však vyprávěl nejenom Homeless, jak ho sedmáci důvěrně nazývali, ale dokonce i modrý diamant či Holmesova lupa :-).

WM STORY ←

I was a nice and cute goose with a black tail on my white body.

I had a nice and beautiful life.

Every day my owners gave me so much food and

I had a friend, my best friend forever, her name was Schambal, had the same black tail like me. We were really best friends forever on love and on death... Oh... sorry I forgot... I was Bohoud, a white and nice goose, like I said before.

One day went on my garden the same creature like my owner Mrs. Oakeshott. The creature can't see Schambal because she slept under the chickenhouse. It came to me and I fell to panic.

I tried to run away, but find stood in my way of freedom. It caught me and I saw it was in panic too. I felt that it gave me something nice and maybe something

expensive on my long neck. I don't understand why it was something special and something disgusting in me. My queen woke up Schambal. Not after I can't understand why the big creature took me Schambal away. I had something, I don't know

what was it on my belly and lost my best friend. I fell in depression later they killed me, I know why, because I was a big fat

christmas goose. People killed every day, every time.

It's not fun. I died alone, without Schambal.

What happened with her? I can't take answer on this question.

Now I am a ghost, without body, without my lovely Schambal, but I am a beautiful ghost. I can say that I am a more beautiful ghost in this stupid world for death chicken.

I can't watch on my deathly body more.

I am ready to go to the Chickheaven. The Chickheaven is a big and nice place, every goose wants go there. Maybe I will meet Schambal, maybe she is death like me. Bye.

Barbara Hrdličková

DIAMOND

HI!

I'M THE DIAMOND FROM THE STORY ABOUT MR. HOLMES AND THIS IS STORY ABOUT ME. MY OWNER WAS COUNTESS OF MODLA AND I WAS IN THE HOTEL'S ROOM. THEN CAME MR. RYDER AND STOLE ME. HE WASN'T A GOOD THIEF. HE TOOK ME AND PUT IN TO THE GOOSE. SHE WAS A BEAUTIFUL GOOSE WITH BLACKTAIL. I WAS THERE SEVERAL DAYS. IN THE END I WAS IN HOLMES'S SAFE AND THEN I WAS BACK WITH MY LOVELY OWNER.

BYE!

Agata Hrdličková

Quack!! Quack, quack, quack, quack!!

Quack!! Quack!! Quack!! Quack!! Quack!! Quack!! Quack!!

...!!?... Eeeeeeeeeeeeeee...

Marta

Story of the goose

I was born in a big family of (I will skip the boring part of this story). One day when our family was having lunch a big man stood into the garden and looked all around. I was afraid that he was in panic. After he got out with his gun, he was angry at me for normal, then he suddenly was coming towards me in the garden. I was so scared that I couldn't even move. He shot me with his gun, and called me away from him... To be continued...

Home. That's my name. I am a repair man. I can repair for many things. I enjoy my work. One day I was called in to Compton Hotel to repair something. It was a window. I took Mr. Ryder and that I had 20 minutes to repair it. So I repaired it. He says I must leave but police asked for me. I met them with them to the court and said to me that I am a diamond thief. I don't understand this. Why they said this?!?!?

Marta

STORY ABOUT A GOOSE

I'm a cute beautiful goose with a black tail. My name is Dorotka. I like my sister and my family.

I live in the garden. My owner is Mrs. Oakeshott. One day went on the garden special man. Took my sister and gave in the young's neck interesting thing and I shouted, No no this is my sister I'm not yours."

Barbora Hrdličková

Ročníkové divadlo – William Shakespeare: „Mnoho povyku pro nic“

Dne 28. a 29. května se uskutečnilo ročníkové divadlo osmé třídy. Hráli jsme známou komedii o vztazích „Mnoho povyku pro nic“ od Williama Shakespeara. Divadlo jsme zkoušeli čtyři měsíce a zahráli si ho i na přehlídce divadel „Duhové divadlo“ v Písku.

Hra pojednává o mladém Claudiovi, který si chtěl vzít Héro. V cestě mu však bránil zlý bratr Dona Pedra. Mezi nimi se také řeší vztah s Benedickem a Beatricí, prostě takový klasický Shakespeare.

Hraní nás bavilo a chtěli bychom si zahrát i v jiném divadle. Snad nám to vyjde!

Viktorie Bupalová

Foto: Bohumír Nowak a Dana Hanzliková Vašková

1. Alternace

29.5.2018

Don Pedro - Kristián Machač
Don John - Jiří Čáha
Leonato - Jan Verner
Antonio - Tomáš Křivý
Benedick - Vojtěch Jančík
Claudio - Štěpán Schánílec
Beatrice - Anetka Tušková
Suzanna - Jakub Laška
Balazaar - Anna Tomášková
Dionisio - Veronika Fialová
Dulcinio - Radek Sebesta
Šťouček - Josef Glaser
Strážník - Natálie Něpravenková
Strážník - Viktorie Bupalová
Mouch - Radek Hylava
Kostelník - Václav Lebeda
Beatrice - Anna Tomášková
Héro - Zuzana Duřáková
Margareta - Viktorie Bupalová
Lichá - Klára Hájíková

Kačky - Radek Hylava, Václav Lebeda

Jednoho dne na dvůr hraběte Leonata zavítá družina v čele s knížetem Donem Pedrem. Mezi oběma dvory to začne zajímavě jiskřit. Není divu, že se chystá svatba pro mladého Claudia a Leonatovu dceru Héru. V očekávání svatby se všichni rozhodnou vytvořit pouto mezi Benedickem a Beatricí, a tak úplně přehlédnou, co se chystá za jejich zády. Don John se totiž rozhodne zničit celou svatbu tím, že falešně pomluví Héru. Do celého děje se nechtěně vmichají strážník, Puškvorec a Šťouček, kteří se snaží odhalit pravdu. Bude se konat svatba? Jak se vyvine vztah mezi Beatricí a Benedickem? Dá se ještě vůbec někomu věřit?

Balža - Zuzana Duřáková, Veronika Fialová

2. Alternace

28.5.2018

Don Pedro - Jiří Čáha
Don John - Jakub Laška
Leonato - Tomáš Křivý
Antonio - Radek Sebesta
Benedick - Václav Lebeda
Claudio - Radek Hylava
Beatrice - Anetka Tušková
Kostelník - Anna Tomášková
Balazaar - Viktorie Bupalová
Dionisio - Štěpán Schánílec
Dulcinio - Klára Hájíková
Šťouček - Kristián Machač
Strážník - Zuzana Duřáková
Strážník - Josef Glaser
Mouch - Vojtěch Jančík
Kostelník - Jan Verner
Beatrice - Veronika Fialová
Héro - Anna Záhřibová
Margareta - Zuzana Duřáková
Lichá - Natálie Něpravenková

Kačky - Vojtěch Jančík, Štěpán Schánílec

Pohledem z hlediště i od domácího krbu

Světla pohasínají, v obecnstvu ustává hovor, napětí graduje a opona se rozestupuje. Na jevišti herci stojí jako sochy. Třídní učitelka Jana Gažíová nešťastně vchází na jeviště a volá: „Osmáci, začínáme!!!“. S velkým očekáváním sedíme ve ztichlém sále – jak to děti odehrají po čtyřech měsících pilného zkoušení a nacvičování?

Ten kdo tam byl, tak viděl, co dokázala paní učitelka i její pomocnice z dětí vykřesat. Byl to pro nás všechny neuvěřitelný zážitek. Za tím, co děti dokázaly, stojí

hodně úsilí, trpělivosti, nervů, radosti, smíchu, příprav, organizace, psaní rolí, odvoz kulís, šití, zkoušek, učení, upravování výuky, ... Jste užasňáci – osmáci a učitelky!!!

Nic není samozřejmé, ale když je nápad, chuť, podpora, čas a elán, i takto náročný projekt jde dotáhnout do úspěšného konce. DÍKY naší W škole za podporu, žákům za nasazení, učitelům za trpělivost, divadlu za prostor – zkrátka díky všem, kdo se zrodu představení „Mnoho povyku pro nic“, odehraného v 28.–29. 5. 2018 na Malé scéně v Metropoli, podíleli.

Simona Dvořáková

PS: „Divadlo nás ještě více spojilo dohromady a vztahy se upevnilly napříč celou třídou“, říká s úsměvem Zuzka Dvořáková. „Bylo to náročné, ale stálo to za to.“

Ještě bychom to rádi odehráli na jevišti Jihočeského divadla. Tak se máte na co těšit – ve středu 27.6.2018 jste všichni srdečně zváni.“

Inzerce

Nabízím pronájem

krásného domečku 3+1 na jižní Moravě – městečko Podivín. Do Lednice, Mikulova, Zaječí kousek a do jiných oblastí též. V termínech 14.7.–21.7., 4.8.–11.8., 18.8.–25.8. cena za dospělého 250 Kč/den a za dítě 150 Kč/den. Kapacita 4 postele, přistýlka možná. Kontakt na telefonu 725 241 013. Budeme se na Vás těšit. Jan Vodička

Kdo daruje? Pro výuku pěstitelských prací potřebujeme **kolečko** (kotouč, kolec). I použité, ale funkční. Ozvěte se, prosím, na kancelář školy.

Rodina se dvěma dětmi (chodícími do MŠW) a malým psem hledá **pronájem bytu** 3+1 nebo 3KK v ČB v dosahu MHD. Tel: 721 91 77 44.

Zvoníme u ... Ivety Meindlové

1. První otázka je, pro tebe jakožto novou školkovou tetu, nasnadě. Jak jsi se k pedagogické činnosti s dětmi dostala a co vše už máš za sebou? K dětem mě přivedla rodina – mám několik mladších sourozenců, díky rodičům jsem se začala stýkat s pěstounskými rodinami a spolupracovat s nimi. Po maturitě jsem na deset měsíců odjela jako au-pair do Rakouska. Po návratu jsem začala spolupracovat se Sokolem, s bratrem založila skupinu Parkour Netolice a sedm let cvičila s dětmi. Rok jsem se starala o děti v lesní školce a teď jsem rok v naší školce na Rudolfově.

2. Organizuješ pro rodiče a děti lezení na umělé stěně. Předpokládám, že to vychází z tvého sportovního ducha. Jakými všemi sportovními aktivitami se ve volném čase zabýváš? Jako sportovní aktivitu vnímám jen občasné plavání. To mě vlastně nebaví, ale dělá mi dobře na záda a lépe stačím klukům v horách. Jinak se jen tak mimochodem hýbu, utlukám čas a plýtvám drahocennými silami, protože to potřebuji k životu. Nejvíce času strávím lezením. Ale to není sport, to je součást života a společenská událost. V zimě lezu na umělých stěnách s lanem (leze se co nejvýše, většinou ke stropu) i boulderuji (leze se bez lana do 3–4 metrů, jde o hodně zajímavé lezení a o to, jak vydržet nad gravitací). V létě jezdíme na skalky a do Alp, kde lezeme stěny vysoké i několik stovek metrů. Hodně chodím, občas běhám, chodím po lajně (slackline), střílím z luku, hraji si na gymnastku – udělám pár stojek, projedu se na běžkách... Je to jen takové hraní pro radost.

3. Cestuješ? Kterou nejdlejší část naší zeměkoule jsi navštívila?

Pro spoustu lidí jsem nudný cestovatel, jezdím vlastně jen do Rumunska. Do roku 2009 jsem s batohem pěšky prozkoumávala Šumavu a Blanský les, naučila se celoročně spát pod širákem a snila o rumunských Karpatech. V létě 2009 jsem poprvé odjela do Rumunska na pohoří Fagaraš. Od té doby se pokud možno každé léto na dva týdny do Jižních Karpat vracím. Nejuvzdálenější byly Kanárské ostrovy, kam jsme letěli v zimě lézt.

4. Co se ti na Rumunsku nejvíce líbí? Všechno, počínaje balením krosny a cestou. Baví mě, že se do tak opuštěných hor můžu dostat úplně jednoduše obyčejným vlakem. Každé pohoří je úplně jiné. Od druhého dne nevidíme žádné známky civilizace, žádnou silnici ani světla měst. Na každém pohoří žijí laskaví bačové a geniální psi, kteří se tváří, že vám ukousnou hlavu, a v nouzi jsou ochotní vám tu hlavu opravdu ukousnout. S bači je možné rozdělit se o čokoládu a se psy je možné se domluvit, už po nich ani neházíme kamením. Nepopsatelný je pocit, když po 4 hodinách bez vody konečně najdete studánku. Nebo studánku nenajdete a po dalších 4 hodinách pijete z ovčí louže... Zabloudit nemůžeme, nemáme cíl. Život se báječně zjednoduší. Člověk za celý den musí jen sbalit spacák, najít vodu, které se napije, a bezpečné místo, kde přečká noc. Uvědomím si, jak málo věcí je opravdu důležitých – vše, co potřebuji, se mi vejde do jednoho batohu. Jezdíme ve dvojici, trojici a pocit soběstačnosti můžeme po návratu rozdávat.

5. Prázdniny už klepou na dveře a mě, a troufám si říci, že nejen mě, by zajímalo, jaké jsou tvé plány na toto krásné období. A jsou nějaká místa, která bys nám rodičům a dětem doporučila ke shlédnutí a prožití jejich atmosféry? Čekají mě tři báječná školení, pár dní lezení, dva týdny v Rumunsku a zahradničení. Úplně nejraději mám Blanský les a Šumavu kolem boletického vojenského prostoru. Rozkošný je kostelík v Boleticích. Ale tam je to krásné všude, stačí zahučet do nejbližšího lesa. Můžu doporučit hrady Velhartice a Kašperk. Myslím, že oba hrady si zaslouží, aby jim člověk věnoval celý den. Odrostlým vyběhaným dětem by se mohl líbit výstup na Traunstein. Podle mě je to jeden z nejkrásnějších kopců na světě, nahoru vede těžká ferrata i technicky úplně jednoduchý chodák (a několik překrásných čistě lezeckých cest). Nádherná a s trochou zkušeností zvládnutelná je ferrata na Großer Donnergogel nad jezerem Gosausee. Donnergogel je taky líbivý vysoký kopec. Krásný je Dachstein, kde se nechají naplánovat i kratší jednoduché výlety od chaty k chatě. Starším běhavým dětem doporučuji výstup na masiv Dachsteinu z Hallstattu na chatu Wiesberghaus po cestě č. 601. Je to krásná rozmanitá túra. Všechny zmíněné výlety v Alpách ale doporučuji jen těm rodičům, kteří převýšení 1300 m vyběhnou bez pocitu vyčerpání s úsměvem a budou mít dost síly na to, aby případně dětem pomohli. Jako příprava se mi osvědčily pravidelné výlety přes Klet'. Všem věkovým kategoriím můžu doporučit Český ráj, nejvíce mě okouzlili Hrubá a Malá Skála a Besedické skály.

Nakonec mi přijde jedno, kam se člověk s dětmi vypraví. Zvláště mladším dětem se zpravidla líbí všude, kde si mohou pohrát a kde si na ně dospělí udělají čas.

Děkuji Ti a přeji krásně strávený čas, ať už jsi kdekoli ☺ Eva Bínová

Zvonek – červen 2018

Redakce: Zdenka Doubravka,
Eva Sokolová

Prepress: Dana Hanzliková Vašková

Kontakt: zvonek@waldorfb.cz

Internet: <http://www.waldorfb.cz>

Logo: Bára Šimová

Redakční uzávěrka pro další číslo:
20. 10. 2018.

Redakce si vyhrazuje právo nezařazení,
krácení a běžné redakční úpravy
příspěvků.

NEPRODEJNÉ